

Hogyan segítheti a közművelődési könyvtár a vidék szakembereit

Részt vettem Szegeden a május elején megtartott „Hogyan segítheti a szakkönyvtár a vidék szakembereit?” című ankéton. Az ankéton sokféle elképzelésről hallottam, melyek a mostani állapot megjavítását, s végeredményben a műszaki fejlesztés programjának megvalósítását célozták. Szó volt a megyei szakanyag 20—25 százalékos növeléséről, a megyénkénti központi címjegyzékek készítéséről, tájékoztató szolgálatról, melyet tiszteletdíjas szakemberekkel egészítenénk ki. Ezekhez az elgondolásokhoz szeretném hozzáfűzni az én véleményemet is.

Én legfőbb teendőnek az országos szakkönyvtárak szolgáltatásainak kimerítő és szüntelen propagálását tartom a gyárak, üzemek, vállalatok, intézetek dolgozói körében. Kérdés azonban, hogy ezeket a szolgáltatásokat a közművelődési könyvtárak dolgozói milyen mértékben ismerik, a műszaki és mezőgazdasági irodalomban mennyire jártasak. Azt gondolom, hogy itt sok a tennivalónk. „A szükségletek felmérése” mellett vizsgáljuk meg könyvtárosaink ilyenirányú ismereteit és felkészültségét is, s ha az megfelelő, akkor a segítségi munkát a siker reményében végezhetjük.

Ami a reference-szolgálat szakembe-

rekkel való megerősítését illeti, azt megnyugtató módon nem tudom elképzelni. Tegyük fel, ha a rádiószakma kiváló ismerője vállalkozik tiszteletdíjas referenccsegítőnek, mit nyer ezzel a kölcsönző könyvtáros és a különböző műszaki érdeklődésű olvasó? Hogyan tud segíteni egy hűtőgépekkel bajlódó szakembernek, vagy egy földmérő hivatali dolgozónak? Azt is kétkeltem, hogy egy jó szakember referenccszolgáltatásra vállalkoznék. Egy kiváló szakembernek említettem egyszer ezt a lehetőséget. Ő felkacagott, mondván: „A jó szakembernek ilyesmire nincs ideje.” A szakemberi segítséget valóban szükséges felhasználni. De az a legcélravezetőbb, ha különböző szakmai kérdések előadására nyerjük meg őket, s az előadások alkalmával a vonatkozó irodalmat is ismertetjük. De az olvasónak kiszemelt szakembert munkahelyén kell felkeresni, mert például hiába teszem én az üvegcsiszolásról írott szakművet a tárló főhelyére, és várom az óhajtott csiszoló eljövételét, hogy esetleg eljön, és ha eljön, talán meglátja és beleszeret, ki is kölcsönzi... Helyszíni állandó propaganda vezethet a kívánt eredményhez. Közvetlen kapcsolat kiépítésére kell törekedni a szakmák dolgozóival.

(Miklós István)

EGY ÉRTÉKES HEVESI-BIBLIOGRÁFIÁRÓL

László Annának Hevesi Sándorról szóló könyvét értékes függelék egészíti ki: Staud Gézának *Hevesi Sándor* irodalmi és színházi működéséről összeállított bibliográfiája. Ezt az alapos, részletes (78 oldal terjedelmű!) munkát a Színháztudományi Intézet különlenyomatként is terjeszti, mert azok számára is igen hasznos, akik magához a könyvhöz nem jutnak hozzá.

A bibliográfia a következő területeket dolgozza fel: 1. Hevesi Sándor eredeti szépirodalmi művei, 2. fordításai és átdolgozásai, 3. elméleti művei (tanulmányok, cikkek, bírálatok), 4. rendezései, 5. A Hevesi-irodalom.

Hevesi Sándor írói munkásságának kezdete 1890-re, rendezői működéséé 1902-re

tehető. Hevesi szépírói pályája elbeszélésekkel és jelenetekkel kezdődött, később egész estét betöltő darabokat írt, és számtalan regényt (például Jókai-regényeket) dolgozott át színpadra. Fordításainak száma igen magas. Tanulmányai nagy többségükben a színház témakörén belül mozognak. Ha írói munkásságához hozzászámítjuk rendezői tevékenységét és a sokévi színházvezetéssel járó rengeteg gondot, akkor látjuk igazán, mennyit (és milyen kitűnő minőségben) dolgozott Hevesi, aki kétségtelenül legnagyobb alakja a XX. századbeli magyar színházi kultúrának. Megismeréséhez, teljesítményének felméréséhez jó hozzájárulás Staud bibliográfiája. (Sz. D.)